

דרכי חיים

סיפורה

של

הצלחה

במשך כל השנה התאונן ליאון אדינס (61), סטוואני למצרכי מזון, שלא הולך לו. "הי מיתון הוא האשם בכל", נהג לספר. עכשיו, שעקרוה-בית רבות התחילו לצבור מצרכי מזון, וליאון מכר את מרבית המלאי שלו. שוב לא הלך לו.

ביום השישי האחרון חזר לביתו שברחוב פיבל 3 בתל-אביב, מרוצה מהעיסקות הרבות שביצע. בתיקו היו לו 28 אלף לירות במומנו.

אבל גנבי תל-אביב, שידעו שסוחריהמוון הם האנשים שעושים עכשיו כספים, עקבו אחר ליאון, וגילו שהוא גר בקומה השלישית. בלילה טיפס אחד העוקבים על צנורות הבוב, הדר לדירה וגנב את התיק עם 28 אלף הלירות, כולן במוזמנים.

ליאון אדינס הפסיד בדקה אחת — יותר מהפסיד במשך כל חודשי המיתון.

פשעים

מגן

העם

במשך תקופה ארוכה היה רפי לוי (28), מחוסר עבודה. אבל עכשיו בשבועיים ה-אחרונים הוא דקא הרחוח הרבה.

רפי שהציג את עצמו כאיש ממפקדת הגי'א, ניגש לבתיים רבים בתל אביב דרש להפגש עם אנשי ועד-הבית, ובפגישות אמר

להם להכין הפירות וקירות-מגן. הוא עמד בתוקף על כך שיתחילו בעבודה מיד, ואף דירבן אותם. הוא עזר להם לחפור, וכי תמורה דרש שכר מלא עבור עזרתו.

הדיירים שילמו, אבל התלוננו במפקדת הגי'א. בבדיקה שנערכה על ידי אנשי הגי'א, התברר שאיש זה אינו משרת אצלם. הם העבירו את תלונת הדיירים למשרתה הצליחה לעצור אותו השבוע כשהוא מקים קירות-מגן.

שופט-השלום בפניו הובא, הודיע לרפי לוי שהוא יאלץ להפסיק להקים קירות מגן, משום שהוא עצמו יצטרך לשהות — מי אחורי קירות מוגנים עוד יותר.

זעם

ההמון

הרבה אנשים התרגשו השבוע, אבל יצחק כהן (23), לא התרגש כמו כולם, ואפילו ניצל את התרגשותם:

כשעמד ביום חמישי בצהריים כרחוב אלנבי 1, ליד אולמי הביילארד, חשב לו יצחק מאיפה להשיג כסף כדי להמשיך ל-שחק.

בדיוק באותו רגע נעצר לידו אוטובוס 11. נהגו ירד בריצה לבית קפה-סמוך, לשמוע את החדשות. יצחק ניצל את ההזדמנות, קפץ לתוך האוטובוס, ניגש לילקוט הנהג והספיק לגנוב מתוכו 17 לירות. בדיוק באותו רגע חזר הנהג למכוניתו, ראה את הגנב כי פעולה.

לנהג לא היה כל קושי לתפוס את יצחק. כי גם בזמנים כתיקונם אין איש האוהב גנבים. אך ביצחק כהן, היה כל הרחוב מוכן לעשות שפטים, מפני שהוא ניצל לשם גניבה את המצב המתוח.

היה זה אולי מזלו של יצחק שהוסגר מיד למשטרה — וניצל מידי ההמון הנועם.

חינוך

מי

לומד

איפה?

בין 757,220 התלמידים המסיימים בסוף החודש את שנת הלימודים שלהם, מצויים לא רק 98,898 ילדי גן, ו-26,714 סטודנטים, אלא גם 1943 צעירים שקיבלו חינוך ימי ו-5911 שלמדו בישיבות, בתי-ספר לאחיות, ואקדמיות למוסיקה.

העם הרב הזה קיבל את חינוכו ב-2738 גניילדים; 1460 בתי-ספר יסודיים; 182 בתי-ספר תיכוניים; 58 בתי-מידורש למורים ו-11 גננות ו-1 בתי-ספר חקלאיים.

מי לומד מה? עובדה מעניינת, הי מתגלה ממספרים אלה של הלישכה לסטטיסטיקה: למרות שבגני-הילדים ובתי-הספר היסודיים מספר הבנות נופל בכמה אחוזים ממספר הבנים, המצב משתנה לחלוטין ב-בתי-הספר התיכוניים, בהם מספר הבנות עולה בשליש על מספר הבנים. שלא לדבר על בתי-המידורש למורים בהם מצויים 6499 מורות לעתיד לעומת 1175 מורים בכוח.

התחלקות אחרת המעוררת למחשבות הוא המצב בבתי-הספר הגבוהים: כל סטודנט שני לומד מדע-ירוח או חברה; כל שלישי לומד הנדסה, מדעי-טבע או מתמטיקה. כששטים לומדים 1968 איש; רפואה — 1012 ו-11 חקלאות — 394 בלבד.

תחבורה

שלט

שלט

לשלום

ידוע כי: הנהגה-העברי מתרגז כאשר עוקץ פים אותו בפראות. או מתעצבן כשעוצץ רים לפנים בפתאומיות — והכעס שלו הוא מאד לא בריא.

לכן החליטו בזמן האחרון להצחיק אותו — בעזרת כתובות המוצמדות למכונית ש-לפניו. מרגיעים אותו בעזרת פתקים כמו הפסקה עשה — ולריאן ש.ת.ה. או סתם העי קר שאתה מחייך — ואו הוא באמת מחייך. יש גם עצות יודיותיות, כמו קנה לך עגלה — זה יותר בטוח, או אזהרות יידיש-תיות: רק אתמול קיבלתי רשיון וכן זהירות — אני נושךך אף פעם אי-אפשר להיות בטוחים שזה לא נכון — וכך שומרים על מרחק בטוח.

תוצרת-עצמית. יש גם שלטים המונעים תאונות בעזרת מין. כמו אל תנשק לי — אני מסוכנת, או אל תתקרב אלי — אני זקנה מדי. לעומת זאת יש המציעים שיש לב לאחורי — לא לאחורי. באמריקה, ש-משם גנבו את השלטים, פיתחו יותר את הרעיון, מדביקים שלטים כמו זהירות, מאהב בפעולה אבל בארץ לא היו אוהבים שלטים כאלה.

לעומת זאת יש בארץ שלטים אחרים, מקוריים, כמו השלט מתוצרת-עצמית שהודבק מאחורי מכונית והודיע: זהירות, מיתון — אין לי כסף לתיקון

הווי

מה שבטוח בטוח. בתל-אביב הודיע רופא גן-החיות, כי המקום הבטוח ביותר בעיר, בעת הפצצה אוירית, הוא הי אקווריום של הדגים, הבנוי מקירות מלט עבים, והמכוסה בגוש אדמה מדישיאה בגובה של חצי מטר, בה רועים כבשיהאיבוס של גן-החיות.

אחורה, צעד! בתל-אביב נתקבלה גלויה לפי המען בנות ישראל, משרד הי-חינוך, תל-אביב, בה יאחלו תלמידות בית-הספר בעיירה האנגלית דאגלס הצלחה, ו-הביעו את תקוותן ש"אויבן ילכו להם".

הנשק הסודי. בירושלים נתכנסו זקני המקובלים, אחר שצמו התפללו ו-הסתגפו שלושה ימים רצופים, הדליקו נרות שחורים, תקעו בשופרות, עשו צירופי-שמות, והטילו חרם נידוי ושמאת על גמאל עבד אל-נאצר.

בבתי-ספר יסודיים למדו 475,941; ב-בתי-ספר על-יסודיים (תיכוניים) — 142,082.

צדם הרצוג

שונא הנשים — שגילה את היפהפיות

את כל הנערות במדינה הוא כבר גמר. לא נשארה לו אף אחת, והוא מחפש אחת חדשה. זהו פיטר הרצוג, מלך צלמי האופנה. הוא מחפש נערה מטיפוס חדש. כולן כבר נמאסו. עכשיו הוא רוצה נערה שתהיה רומנטית, שתדע לשחק, ו-בעיקר שתהיה דומה לנושא הערצתו, הי דוגמנית הגרמניה, הרזונת בת השבע עשרה, חרושקה.

הנערה שתימצא תהיה הכוכבת של חוברת צילומי האופנה של מכון הייצוא הישראלי, חוברת המופצת בכל העולם. בתחילה, בשש החוברות הראשונות, היתה לכל חוברת כוכבת משלה. אבל בחוברת הקודמת, השביעי, עית, נגמרו לו הנשים של ישראל, והוא נאלץ להטיס באחיון מפאריס, על חשבונו, את התגלית הישנה שלו, עלמה בן-פורת. אבל כמה אפשר להטיס תגליות ישנות. אז עכשיו הוא מחפש את האשה החדשה, את דמות חלומותיו.

מעטים יודעים שפיטר הרצוג, האשף המעלה ומרזיק דוגמניות, הוא בעצם שונא נשים מושבע מטבעו. עם הדוגמניות שפני המאדונה השלהים שלהן מעטרים את כל העיתונים, הוא מנהל בעצם מריבות איו-מות, ומפטר אותן בקצב מהיר. הוא כבר בן שלושים ושמונה, עדיין לא נשוי, והפעמים היחידות בהן ראו אותו בחברת נשים, היו מעט הפעמים בהן הס-

דוגמנית בן-פורת

התגלית הישנה — שהוטסה לישראל

הזוהר חוגש לה על מגש של חכסף, אך אבישג אוארת:

„אני מצפצפת!“

אבישג פפה הגיעה העירה, לשפת הים, ומאות מעריצים התנפלו עליה, ביקשו חתימות, רצו לראות, לנגוע, להסתכל מקרוב. לא היה לה זמן אליהם. היא באה לראות את הוריה, להתרחץ קצת בים, לשחות, והיא חוזרת בעוד יום ליוטבתה.

ויטבתה? מה היא עושה ביוטבתה? יש הרבה אנשים שלא מבינים אותה. מאז היבחרה למלכת הים של שנת 1966, התחילו להגיע אליה מכתבי מעריצים ומעריצות. צלמי טלביזיה מארצות שונות הלכו לחפש אותה בכפר הירוק, כדי לצלם אותה, עיתון לאשה הציע לה להשתתף בתחרות מלכת-היופי, מפיקי סרטים הציעו לה לעשות מבחני בדי, אבל אותה זה השאיר אדישה לחלוטין.

„אני מצפצפת“, היא אמרה, „זה לא מעניין אותי.“ והיא לקחה את מכנסי החאקי שלה, את כובע הטמבל, וירדה ליוטבתה. שם היא עוזרת בכציר, עובדת מהשכם בבוקר בכרם, ובלילות היא יוצאת לשמירה. היא ירדה לשם יחד עם כל כיתתה מהכפר-הירוק, וכשהעניינים ירגעו, והכיתה תוכל להמשיך בלימודים, היא תמשיך בהם, יחד עם כולם. ואחרי זה תלך לנח"ל, יחד עם כולם. עד לאחר מכן, היא לא מוכנה לשמוע על שום תכניות אחרות. ובפרט לא תכניות על זוהר ותהילה ופרסום ושאר הדברים עליהם חולמות אלפי נערות, ועליהם היא חיתרה כל-אחרי-יד.